

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po postji za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 13. listopada 1891.

List 46.

Govor o priliki blagoslovljenja novih orgelj v nunski cerkvi v Ljubljani 25. oktobra 1891 o poli 6 zjutraj.

(Konec.)

„Hvalite Gospoda z bobni in v verstah: hvalite ga s stranami in piščalci.“
(Ps. 150. 4.)

Izmed 30 spremenov, ki se nahajajo v teh orgljah naj vam v misel vzamem le še „Pozavno ali trobento, ki ima prav poseben, resnoben pomen za vsacega. Pozavna ali trobenta je 16' dolga in nahaja se v pedalu, ter nas spominja poslednje sodbe.

Poslal bo Gospod Bog angele s trobento, in angelj bo trobil in klical, rekoč: „Vstanite, vi mertvi, in pridite na sodbo.“ To je tista neznana trobenta, ktera je svetemu Hieronmu delala tolik strah, da se je tresel in trepetal po vsih udih, ako se je le zmislil nanjo. Glas te trobente se bo razlegal od konca do kraja sveta, šinil bo v globočino morja, bučal bo po zemlji, slišal se bo po temnih berlogih, in zbudil bo vse mertve v življenje. — Na ta trobentni glas se bodo — kakor bi z očesom trenil — odperli vsi grobovi, in bodo vstali in prišli na sodbo vsi merličji slehernega stanja, sleherne starosti, obojega spola, merličji vseh časov in rodov, bogati in revni, imenitni in neimenitni: na glas trobente bodo prišli merličji iz jam in pokopališč, iz travnikov in gojzdov, s hribov in dolin, iz rek in morja. — Ako bi bili tudi udje telesa še tako daleč po svetu raznošeni, ako bi bilo telo tudi še tako na drobno razsekano: zbralo se bo le vendar pri tej priči vse skupaj, in sklenila se bo kost s kostjo; kita navezala se s kito, meso se k mesu prirastlo. — Na glas tro-

bente bodo prišle duše iz nebes, iz vic in pekla, vsaka bo svoje telo poiskala, ter se z njim sklenila, da se posihmal od njega nikdar več ne loči. In oživeli in vstali merličji bodo šli vsi v dolino Jozafat na sodbo.

Ta dolina Jozafat, po kateri sem letos večkrat hodil in so me resnobne misli navdajale, je samo 4 kilometre dolga in 200 metrov široka. Tukaj se bodo zbrali vsi ljudje in imeli prostor, kar jih je pred nami živelo na zemlji, kar jih še sedaj živi, in kar jih bo še posihmal za nami živelo na tem svetu. Bo jih nezmerno število!

Nobeden se ne bo mogel gluhega storiti, kedar bo trobenta zabučala, nobeden se ne bo mogel Božjemu povelju ustavljati, kedar bo poklican na sodbo. Vsi od prvega do zadnjega bodo morali vstati in pred sodnji stol Kristusov stopiti, da zaslišijo sodbo, po kateri bodo natanko po zasluženju z dušo in s telesom sprejeti ali v večno življenje, ali pa obsojeni v večno terpljenje: kajti Jezus pravi: „Ura pride, ob kateri bodo vsi, ki so v grobih, slišali glas Sina Božjega. In bodo prišli, kateri so dobro delali, v vstajenje življenja, kateri so pa hudo delali, v vstajenje obsojenja.“ (Jan. 5, 28, 29.) In sv. Pavel piše: „Sam Gospod bo ob povelju in glasu velikega angela in na trobento Božjo prišel iz neba: in kateri so umerli v Kristusu, bodo vstali prvi.“ (I. Tes. 4, 15.)

Preljubi! kedar bote toraj v teh orgljah slišali trobento peti, spomnite se poslednje sodbe! Prosite ljubega Jezusa, da bi vas tisti strašni dan na desno v dolini Jozafat postavil in da bi slišali veseli glas iz njegovih ust: „Pridite, vi blagodarjeni mojega Očeta, in posedite kraljestvo, ktero vam je pripravljeno od začetka sveta.“ ne pa strašne obsodbe: „Poberite se od mene, vi

prekleti, v večni ogenj, kateri je pripravljen hudcu in njegovim naslednikom.“

Preljubi! Slišali ste danes, kakšen pobožen pomen imajo orglje za vsako faro, vsako hišo in vsako cerkev in kakšen pobožen pomen imajo spremeni, zlasti trobenta.

Sklenem naj toraj z besedami kraljevega pevca: „Hvalite Gospoda z bobni in v verstah; hvalite ga s strunami in piščalimi.“ (Ps. 150, 4.) — Ti pa, o sveta Cecilija! ki si patrona godbe in petja, in posebno patrona orgelj, bodi mogočna priprošnjica pri Bogu, da bi nam bil vsim milostljiv ter naj bi gorečnost za čast Božjo nikoli ne zginila. — Blagoslov Božji, vsegamogočnega Očeta, Sina in sv. Duha naj pride nad vas in ostane vedno pri vas. Amen.

P. Angelik.

Oznanilo. Zdaj po pridigi bo darovanje za nove velike orglje. Tako velikanske orglje so tudi precej drage; vendar pa za čast Božjo ni nič predrago, nič prelepo in preobilno. Prosim toraj v svojem imenu za ta častiti samostan, kateremu se imate v marsikterih zadevah veliko zahvaliti, da se današnjega darovanja za nove orglje obilno vdeležite. Preljubi! karkoli dobrega storiš, ti bo Bog prej ali poznej gotovo obilno povernil. „Ako imaš obilno, daj obilno; ako imaš malo, daj malo, pa z dobrega serca.“ pravi sv. pismo. Jezus je visokeje cenil dva vinarja uboge vdove, kakor vse druge bogate darove. Sv. Alfons Ligvorjan pravi: „Daj miloščine od vsake stotine prihodkov vsaj dva goldinarja, da zadostuješ svoji dolžnosti. Bodimo toraj radodarni, kolikor in kedar koli premoremo; vselej pa iz ljubezni do Boga, v zveličanje svoje in svojega bližnjega

(Darovi se še zmirom lahko oddajo pri č. gospéh uršulinkah, ker orglje še niso do polovice plačane.)

Sad brezverske vzgoje.

V Liverpool-u na Angleškem bila sta nedavno v preiskavi dečka Crawford in Shearon, ki sta v nekem ribnjaku utopila sedemletnega dečka Eccles-a v Victoria-Street-u. Crawford ima osem in Shearon deset lét. Preiskava je pokazala najžalostnejšo spridenost mladine. Oba sta povedala, da sta vergla Eccles-a najprevo v vodo. Toda prišel je zopet venkaj. Nató sta mu slekla obleko in ga zopet vergla v vodo. In Eccles bi bil zopet prišel venkaj, če bi ne bil Crawford šel v vodo, ki mu je segala do vratú, in če bi ne bil malega Eccles-a deržal pet minut pod vodno poveršino. Ko se mali utopljenec ni več ganil, razdelila sta si mlada hudodelca njegovo obleko. Shearon je vzel suknjo, hlače in srajco. Crawford pa telovnik, Čevlje, nogovice, kapo in ovratnik pa sta vergla v vodo. Zločinea sta dejala policiji, da sta hotela samó obleko ukrasti. — — — Že večkrat smo imeli priliko navajati

v Danici takó žalostne zglede iz življenja dandanašnje mladine. Vselej pa smo tudi opomnili, kaj da je vzrok takó žalostnim prikaznim otroške spačenosti, in kje da je temu zlu iskati prave korenine. Verski duh izginja vedno bolj in bolj; ne samó drugovercem, temuč tudi marsikomu izmed onih, ki se zovejo katoličane, a nimajo ničesar družega katoliškega, razun da so bili kerščeni po obredu sv. Cerkve, služijo božje reči samó v posmeh. In kakor samí nimajo nikkake vere, takó je tudi ne vcepijo svojim otrokom. Učé jih marsičesa, a tega ne pomislijo, da je rekel Kristus: „Le eno je potrebno...“ Zató pa se ni čuditi, da je takó daleč prišlo. Mar ne čitamo vsak dan v novinah o tatvinah, ropih, umorih in samomorih celó otrók, ki so komaj odrastli materinemu naročju. Mar ne pri našajo časopisi dan na dan novic, da se je ta ali oni mladič, ali celó 10—12leten pobalin usmertil radi „nesrečne ljubezni?“ In ljudjé se smejaajo, ne da bi skerbéli, da se to zló v korenini uduši. Mlečno-zobim otrokom dajejo v roké sladne, ostudne romane, a moliti očenaš in poglavitnih kerščanskih resnic jih ne učé.

A je li to čudo? Saj nahajamo celó take odrasle ljudi, ki se sramujejo prekrižati se, ki se sramujejo moliti in naposled molitev tudi popolno opusté in pozabijo. In ko pride zadnja ura, tedaj se vijejo in kerčijo iz strahú pred večnim Sodnikom. In radi bi popravili v jedni minuti, kar so zagrešili v celem svojem življenji. Tedaj se obračajo zopet do Njega, katerega prej niso hoteli poznati. In s tem mislijo, da je opravljeno vse, če le poslednje minute kažejo nekoliko dobre volje. Res je Bog neskončno milostljiv, res se je desni razbojnik spreobernal še-le na zadnjo uro; toda kdo daje brezvercu pravico takó prederzno grešiti na Božjo prizanašljivost! — In če se vprašamo, kaj je prav za prav vzrok brezvérvstvu med odrastlimi, kakor tudi med mladino, moramo si odgovoriti: napuh. Kakor Adam in Eva v rajú, tako hoče tudi dandanašnje človeštvo postati Bogu jednako.

Perva náloga kerščanskih starišev je tedaj, iztrebiti otrokom prirojeni jim napuh; saj napuh je prvi med glavnimi grehi, in priučiti jih kerščanski ponižnosti. „Bodite krotki in iz serca ponižni,“ učí Bog Zveličar. In najlepši vzgled ponižnosti nam je sam. S tem delom pa je treba starišem pričeti takoj v začetku. Dokler je drevo mlado in šibko, lahko ga bodeš upognil in vravnal. Kasneje to ne bode več mogoče.

Nadalje ne smete dajati ali pripuščati otrokom brezbožnega, nasladnega berila, kakoršnega je dandanes takó obilo. A to še ni dovolj. Mnogo

je knjig silo ostudnih in kužljivih katerih sploh noben človek ne bi smel v roke vzeti kedor ima še kolikaj sramožljivosti in kerščanskega čuvstva v sebi o teh tukaj ne govorimo, katerih še priletni človek ne čita brez škode, pri otrocih pa povzročujejo naj večje pohujšanje. Tacih je manj smeti dajati otrokom v roke.

Varovati je treba mladino pred zapeljivci in pohujšljivci. Stariši so odgovorni za svoje otroke. Starišem v oskerb je izročil neskončno pravični Bog mlade duše. Gorjé onemu, po komur pohujšanje pride, a gorjé tudi onim, ki po lastni krivdi to pripuščajo. Odgovarjati bodo morali večnemu Sodniku na sodnji dan.

Pred vsem pa je seveda neobhodno potreba, učiti otroke verskih resnic in molitev, vdihati jim v srcé duha čiste pobožnosti in večpiti kal neomahljive vere. Sevéda, kedó sam nima nič, tudi drugemu dati ne more. Zatoraj se morajo najpervo stariši zateči v okrilje sv. vere. Tudi od dandanašnjih šol se ne more pričakovati, da bi korenito stalne zgojevale otroke v kerščanskem duhu. Ravno dandanašnja šolska osnova ima nebrojno nedolžnih žertev na vesti, kar so škofje povdarjali in se je že toliko tožilo. Kedor ne verjame, prepriča se lahko iz sadú, kakoršnega so sedanje šole obrodile. In o tem so vsi časopisi polni. Samomori, umori, prešestvanje in druge slične hudobije so skoro na dnevnem redu. Kolikor bolj in bolj zginja kerščanski duh, toliko bolj propada tudi občna nrvnost človeštva. Tukaj še ena opomba. Govori se: pri nas so šole verske, brezvérskih mi nimamo. To bi bilo nekaj, toda ako to, kar uči verski učitelj v šoli, ali pa duhovni pastir na leci, drugi hudovoljno zatirajo, velikrat s tem, da verske služabnike obirajo in v slabo ime pripravljajo: kako bode potem šola, leca lepega sadú rodila? Zares, veliko odgovornost čaka tiste, ki duhovne pred občinstvom psujejo, zaničujejo, o njih sramotno govoré. Liberaluški listi utegnejo célo duhovnijo z gadjimi jeziki in peresi nahujskati zoper pridigarja, kateheta ali tudi zoper naj višje pastirje, da verniki, učenci nimajo več tistega spoštovanja do njih naukov, kakor je dolžnost. „Strup je na njih ustnicah,“ pravi sv. Duh. Verni se torej, kdor si v tem grešil, in popravljal pohujšanje. S spovednikom se posvetuj, kaj ti je storiti.

In da so dandanes k temu prav veliko pripomogle po eni strani brezkonfesionalne šole in na drugo stran dandanašnje slovstvo, vzlasti — ne vem, po kaki pravici takozvano „lepopisje.“

Zatoraj je popolnoma opravičeno, da se trudijo in delajo vsi pravi katoličani nató, da se poverne verska šola, na drugo stran pa, da se

zapreči zakonitim potom razpečevanje nesramnih slik in kipov, podlih knjig in polzke predstave v gledališčih, ki so dandanes tolikrat šola nenravnosti: zato jih toliko pogori. In tjekaj vodijo „omikani“ (?) stariši — vzlasti po večjih mestih — pet- šestletne otroke!

Tedaj, stariši! Imejte usmiljenje s tem, kar vam je naj ljubše na zemlji — s svojimi ljubimi otroci!

J.—č.

Pobožnih sirót Bog ne zapusti.

(Konec.)

Nadarjenost, pridnost in sterpnost družile so se, ter pomogle mlademu prišlecu k prvemu mestu v šoli; tako je l. 1857 dokončal srečno osmo latinsko šolo ter prosil nato za sprejem v semenišče, kar se mu je precej tudi dovolilo zaradi njegovih izverstnih spričeval in vsled priporočevanja njegovih dosedanjih verskih učencikov. L. 1862 dosegel je naposled dolgo pričakovano veliko milost, namreč mašniško posvečenje. Pervo sv. mašo daroval je ljubemu Bogu v cerkvi one vasi, v kateri je bil pred 13imi leti tako prijazno in dobrovoljno sprejet. Pri tej slovesnosti pridigal mu je dobri gospod župnik, čigar milosti se je novi mašnik imel zahvaliti za vso svojo srečo in napredovanje. Prišel je za kapelana v lepo, visokogorsko vasico, kjer je neizrečeno blagovito pastiroval celih 10 let v največjo srečo duhovnijanov. Bil je neprenehoma v svetih duhovnih opravilih, prijatelj in dobrotnik revežev; skerbil je na vso moč za sirote; bil neizmerno ponižen, moder in zelo darežljiv. Velika in splošna bila je tedaj žalost pri mladih in starih, ko je nekega dne počil glas in se širil po vasi in v okolici, da je goreči in pobožni duhoven izvoljen za župnika v vas, nekaj ur oddaljeno. V dan, ko je v dosedanjem kraju ljubemu Bogu zadnjikrat daroval sv. mašo, nobeno oko ni ostalo suho v prostorni, z verniki napolnjeni cerkvi; žalostno prenašal je vsakdo zgubo častitega, za Boga in blagor duš vnetega gosp. duhovna. Ko je presv. daritev dokončal ter se klečé zamišljen v molitev priporočal v varstvo v tabernakeljnu pričujočemu Bogu in Odršeniku, so se vsi k njemu jokaje gnjetli, da mu še enkrat poljubijo roko ter si izprosijo od njega svetega blagoslova. — In tako prišel je še tisti dan na svoje novo, od prevzvišenega gosp. škofa mu podeljeno mesto. Ne zdi se mi ravno potrebno povdarjati, da tudi v svoji novi zelo težavni službi je storil vse, da bi zadostoval svojim vzvišenim dolžnostim; neprenehoma se je trudil, ne le, da bi sam vedno boljši in bolj popolnoma postajal, temveč tudi za duše, ki so mu bile v varstvo in vodstvo izročene. Bil je vidni angelj vareh cele duhovnije. —

Tudi njegova sestra bila je zelo srečna v hiši, kjer so jo bili sprejeli na priporočevanje častitega gospoda župnika; imeli so jo kakor svoje lastne otroke; večkrat smela je, in sicer na zahtevanje svoje dobre gospodinje, pošiljati ubožni stari materi kaj denarja, ali pa živeža. Ko je ta dobra stara mati čez tri leta se preselila v srečno večnost, preskerbel ji je gospodar sam na lastne stroške lep pogreb, ter je dal za njo tudi večkrat darovati sv. mašo Očetu

milosti. — Z rejenko pa so bili domači posebno zadovoljni; z nenavadno ljubeznijo so ji bili vdani vsi otroci; njeno obnašanje doma, na poti in v cerkvi bilo je zelo bogoljubno in privabljivo; v kaki bolezni bila je najboljša, vedno skerbna strežnica, in sploh je storila vse z veseljem, kar je zahtevala od nje dolžnost do Boga ali pa do njenega gospodarja. Kmalu sta gospodar in gospodinja jela misliti, da ji ponudita v zakon najstarejšega svojega sina, ki bo za njima podedoval veliko in lepo imetje. Deklica si izprosi čas, da premisli, ter pové svojo zadevo blažemu gosp. župniku, nato zadovoljna privoli v to ponudbo in poroka veršila se je, ko so pretekli trije meseci; zgodilo se je to leta 1862. Ker je gospodoval v hiši strah božji in bogoljubnost, ker so pridno molili in zvesto hodili v cerkev, sploh spolnovali božje zapovedi in cerkvene; se nam zeli popolnoma jasno, zakaj da je bil božji blagoslov v tej družini, vse jim je šlo po sreči in zaradi tega množilo so jim je tudi premoženje. Kazali pa so svoje dobre serce ti ljudje tudi s tem, da so radi zališali revno vaško cerkev, ji večkrat poslali kaka darila; da so revežem, ki so k njim zahajali, radi in obilno postregli in posebno skerbili za uboge sirote —

L. 1870 umerl je častiti gospod župnik, ki je bil osrečil obe siroti; zatorej sprosila sta nekdanja sirotka od župnikove stare sestre, ki je dosedaj pri njem gospodinila, kakor tudi od družih sorodnikov to posebno čast, da smeta na lastne stroške ranjčemu lep in slovesen pogreb napraviti.

Nekdanji, hvaležni varovanec umerlega, zdaj mladi gospod župnik, spremil je svojega velicega dobrotnika po cerkvenem obredu, in velika je bila množica vernikov, ki so tudi iz sosednjih pokrajin se vseli, da spremijo zvestega božjega služabnika še zadnjikrat ter priporočé njegovo dušo ljubemu Bogu. Kako se je pa še iznenadila žalujoča ubožna sestra umerlega gospoda, ko se je pri nji oglasila že stara posestnica s svojo pridno sinaho ter jo povabila, da naj zanaprej v njeni hiši stanuje ter vedno pri nji ostane. Že drugi dan preselila se je v novo stanovanje in je tu ostala, od vseh ljubljena in spoštovana, toliko časa, da je šla čez štiri leta tudi ona za svojim bratom v večnost. — Zakon bivše sirote s posestnikovim sinom je bil obdarovan s tremi verlimi in pridnimi sinovi, od katerih najstarejši se je uril v poljedelstvu, da bi pozneje mogel prevzeti starišev posestvo; drugi izvolil si je učiteljski stan ter si v tem pridobil ljubezen in spoštovanje vseh, ki so imeli priložnost z njim priti v dotiko; najmlajši pa je po zveršitvi gimnazijskih študij stopil v bogoslovje, vdal se je učenju svetih znanosti z vso marljivostjo, ter je bil l. 1890 mašnik posvečen. Njegov stric, brat njegove dobre matere, pridigoval mu je na novi maši, ter ni opustil, zavračati na prečudno previdnost božjo, ki je osrečila njega kakor tudi vnuka, to pa prečudno, po veliki dobroti in pravi duhovski človekoljubnosti že umerlega, častitega božjega služabnika, da sta obdarovana z vzvišeno častjo svetega mašništva. Ginljivo spominjal se je o tej priložnosti svoje lastne preteklosti, priporočil pa tudi iskreno in serčno mlademu duhovnu, kako naj spolnuje dolžnosti, ter zahteval, da naj bo vedno dober dušni pastir, mil vodnik otrok, usmiljen prijatelj ubožnih in sirot, da naj se ne ustraši nobene darežljivosti in nobene težave, ako veljâ širiti čast Božjo in blagor ljudstva; nazadnje,

vošil mu je med splošnim velikim ginjenjem kot plačilo za vse to obilnega nebeškega blagra, časnega in večnega.

Dolgo časa mislil sem, pohleven pisatelj teh verstic, popisati prigodke o tej pridni, modri družini, kateri sem sledil z največjim zanimanjem, kot hišni prijatelj in posvetovalec. In zdaj, ko sem to v polnem miru zveršil, nimam nobene večje želje, kakor da ta priprosta, resnična dogodba naj veliko pripomore k temu, da se vname, pomnoži in vterdi v mojih častitih bralcih ljubezen in spoštovanje do svetega duhovskega stanú in do samih duhovnov, na ktere se tudi jaz le z največjo hvaležnostjo in višim spoštovanjem oziram kot na svoje največje, nesebične prijatelje in dobrotnike. Kdo, ki je te verstice bral, bi se ne spominjal častitljivega, starega župnika z globoko ginjenim občudovanjem? Tako razširja se dobroti, katero je plemenit in blagodušen človek skazal, kakor veje košatega drevesa od roda do roda; to je seme, katero rodi sadove za čas in za večnost; setev je, ktera raste na dobri zemlji, ter se tisočerno množi; spomin tacega dobrotnika ostane pri vsih potomcih, njegov grob močijo solze hvaležnosti in ljubezni, in Bog sam bo kdaj njegovo neminljivo plačilo v blaženi večnosti.

Prof. Janez Repič.

Stolp je.*)

(Dalje.)

II.

„Turris Davidica, ora pro nobis!“
(Stolp Davidov, Marija, za nas Boga prosí!)
(Litanije M. B.)

Zadnji teden pred svojo smertjo je povedal Jezus v tempeljnu jeruzalemskem jako pomenljivo, zgodovinsko in preroško priliko o vinogradu in hudobnih kmetih: „Bil je hišni gospodar, kateri je zasadil vinograd, in ga je s plotom ogradil, in skopal v njem tlačilnico in je ozidal stolp (tabor); in ga je dal kmetom obdelovati, ter je odpotoval.“ (Mat. 21, 33.) Že davno pred je tudi Izaija prerok povedal: „Moj ljubljenec ima vinograd na obronkih Oljske gore; in ga je ogradil, kamenja ga očistil, lepo nasadil, v sredi je stolp postavil, tlačilnico napravil; čakal je, da bo grozdje obrodilo, pa je šlo v vilce.“ (Izai. 5, 1. 2.) — Vinograd je najpred izraelsko ljudstvo, a v novem zakonu sveta katoliška Cerkev; plot in ograja so zapovedi božje in bogoslužne naredbe, s katerimi je natančno ločeno vérstvo izvoljenega ljudstva od poganških zmot, in dandanes rimokatoličanstvo od drugoverskih ločin. Ta plot in ograja mnoge v oči bodeta, zato bi si najraje želeli, da bi jih nikjer nič ne bilo; to je, da bi vsakoverstne živali prosti vhod imele v vinograd Gospodov, in mladice prijedale, ter jih z otrovno slino pohable ali povsem uničile. Toda še stolp je v sredi vinograda. V starem zakonu je bil stolp Davidov, močno vterjeno mesto Jeruzalem in tempelj sijajni; v novem pa je Cerkev Kristusova vinograd, in stolp orijaški in prelepi v njem je Marija, ki ga vedno varuje. Pravi ponos je ta stolp vsim vernim kristijanom, in strah vsem sovražnikom kraljestva Božjega. — Tudi sv. Duh Marijo v visoki

*. Glej Danca št. 2, 3, 4. in 12. — II. 5, 6, 7, 11. (leta 890.)

pesmi tako-le nagovarja: „Tvoj vrat je kakor stolp Davidov, zidan v obrambo, tisoč škitov visi na njem in vse orožje močnih.“ (Vis. pes. 4, 4.) Na terdno podlago žive vere in na globoko podstavo največje ponižnosti in iskrene ljubezni je sozidan stolp Davidov. Marija. „Blagor tebi, ker si verovala.“ (Luk. 1, 45.) ji pravi Elizabeta, in Marija poje: „Povečuj moja duša Gospoda, in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju. — Ker se je ozerl na nizkost svoje dekle; „Moč je skazal s svojo roko, in razkropil je napuhnjene v mislih njih serca.“ Mogočne je s sedeža vergel in ponižne povzdignil.“ (Luk. 1, 46.—52.)

„Dvojno delo je potrebno, da novemu poslopju deneš terdno podlago, pravi sv. Tomaž Akv.“ Najpred je treba zemljo razkopati in jo razmetati, in drobnico in pesek razkidati, dokler ne prideš na terdna tla. Tu je treba nadalje postaviti glavni temeljni kamen z drugimi močnimi kamni vred. Na to se naprej zida. Podoba imamo v tem ravnanji, kaj je vera in ponižnost za duševno poslopje. Ponižnost skopá zemljó, naredi jamo v tla, pesek in drugo šaro odmeče, t. j. spoznava slaboto človeških moči. Nobeden ne sme zidati, t. j. zanašati se na svoje lastne moči. Kdor bi tako delal, zida na pesek. Globoko kopaj, dokler ne prideš do kamnitih tál. Tukaj položi prvi kamen, skalo. „In ta skala je bil Kristus.“ (I. Kor. 10, 4.) On je glavna podlaga celemu poslopju, pa ker je treba kopati; preden se vloži temelj, je tudi ponižnost z vero vred duševnemu poslopju. Ponižno spoznanje lastne slabote, praznote, ničevnosti, nareja jamo primérno, in odstranjuje pesek, namreč ono nestalno vedno omahljivo zaupanje v se, iz serca, da v njem postavi terdno skalo močnej zgradbi, Kristusa, in njegov nauk.“ „Vsak torej, kdor sliši te moje besede in po njih dela, njega bom primeril modremu možu, kateri je sozidal hišo svojo na skali. In ulila se je ploha, in prederle so vode, in pihali so vetrovi in se zagnali v tisto hišo, in ni padla: kajti bila je postavljena na skalo.“ (Mat. 7, 24—25.)

„Čim visokejša ima biti zgradba, tem globokejšo postavijo podlago. Duhovna zgradba ima vzrasti do nebá, in mora biti zidana na globokem dnu ponižnosti.“ (S. Avguštin.) „Ponižnost je neporušljiva stena, nepremagljivi stolp, ki varuje celo poslopje, ter ga ohrani besnih viharjev, deročih valov in sovražnih napadov, in ga spremeni kakor v terdi dragoceni demant.“ (S. Janez Krizost.) „Hišo zidati se pravi gotova vodila za življenje si odbrati in prisvojiti, po katerih se ravna vsa posamezna dela, — celo vse posamezne misli in želje, ki se dan na dan kakor kamnički in kamni skladajo in sestavljajo, da nastane ono duševno poslopje, ki se imenuje življenje — za zveličanje ali za pogubljenje. Precej o otročjih letih se zidanje prične, — se vé, da ne samostojno, pomagati morajo mojstri, stariši in učeniki, ki povejo, kako in kakošni kamnički naj se vkladajo; pozneje pa vsak človek samostojno stavi poslopje svojega življenja više in više. Zidati mora vsaki; le po tem, kako se zida, se loči človeštvo na dvoje, ker so dvojni zidarji: „modri,“ in „nespametni.“ (Duh. Pastir. I p. 477.)

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Č. P. Maks Klinkovström. bivši stoljni pridigar v Ljubljani, je zdaj v Gradcu vodnik na novo ustanovljene akademiške Marijanske kongregacije. Ta Marijina družba je steblo moške ali gospodske kongregacije, ktere vodja je P. Milde. Take kongregacije so ustanovljene po vsih večih mestih. Na Dunaju je vodja akademiške kongregacije P. Kolb, moške pa P. Schwázler, prešnji provincijal; v Pragi P. Schmid; v Inomostu P. Mathejevic itd. V gimnazijah imajo po dve kongregaciji, za zgornjo posebej in za spodnjo posebej, tako n. pr. v Linciu, v Kalksburgu, v Mariaschein-u, v Szatnáru Vsaka ima svojega predsednika itd. — Kdaj bo že tudi v Ljubljani kaj? Te družbe silo veliko pripomorejo, da se mladina modro in čedno odgoja, da se obvaruje neredov ter bode v resnici srečna.

Iz Ljubljane („Przegład“ in „Rimski Katolik.“) Poljski „Przegład powszechny“ v osmem letniku, 11. sošitku 1891 ima daljši spis o „Rimskem Katoliku,“ na ktereга obrača posebno pozornost. Po kratkem načertu zgodovine Slovencev in zlasti Kranjcev se obrača k imenovanemu listu in sicer k tretjemu tečaju posebej. Naslov sam tega časopisa, pravi, kaže njegov namen in smér, namreč: služiti spoštljivo in brez sebičnosti ljubljeni domovini, braniti to, kar je za njo najdražje, t. j. sveto vero. Stanje tega mesečnika je pred vsim branično, odbojno, ali defenzivno. Pobijati hoče z vso delavnostjo nesrečni liberalizem (prostomišljaštvo), zasledovati ga v najtemnejših skrivališčih, po katerih se plazi, da bi pod zagrinjalom narodnosti slepil kratkovidne, zlasti pa mladino. Odbijati vse napade na katoliška načela, brez ozira na to, od kod prihajajo in kako se na dan prikazujejo, to je namen. Ni zastavljeno na pisatelja tega časnika, ampak na sovražnike kerščanskega uka, bode-li pisal: bojno ali mirno; dotlej ne bo odložil orožja, dokler bo na bojišču tudi le en sam nasprotnik.

Potem pregleduje nektere važniše spise iz omenjenega sošitka, zlasti tudi take, ki tičejo Rusijo in poslednjič Polonijo.

Eden vrednikov omenjenega časnika, g. Ks. Jan. Badeni, je letos poleti potoval po Slovenskem in todne okoliščine študiral, toraj so unim tudi naše razmere dobro znane.

S Krasa. 1. novembra. H. b. J. K. Pred mesec dnevi je torej prenehala slovenska pridiga ob nedeljah v stoljni cerkvi sv. Justa. Človek bi si mislil, da sedaj bodo zadovoljni laški prenapeteži. Pa še ne mirujejo. Prav osupnilo je vse dobro misleče, ko je prav oni dan, ko je bila pervikrat pridiga slovenska v župni cerkvi Matere Božje Pomočnice (starega sv. Antona), in ko se je proslavljal imendan presvitlega Vladarja, 4. oktobra, — zlobna roka nastavila petardo ob belem dnevi, prav oni čas, ko so se imeli pripeljati premilg. škof iz prestoljne cerkve v svoje stanovališče. Vrtar je vendar pravočasno zapzil tleči stenj, ter hitro pogasil, da se ni pripetila večja nesreča. Komu je veljala ta usmertivna pókalice? Beržkone premilg. škofu, ker niso hoteli odstopiti od svoje pravične odločbe, da se ima sedaj na mesto pri sv. Justu slovensko pridigovati pri starem sv. Antonu. Mogoče pa je tudi da je teržaška „irredenta“

hotela pokazati, da še živi, in da bode še nadlegovala toliko avstrijsko vlado, kakor tudi slovansko duhovščino. Da bi duhovščina, katero napada isto tako tudi domača liberalska svojat, izrazila svoje iskreno sočutje do premilg. škofa, in popolno vdanost, je sožalnice poslala iz vse škofije. Iz Tomajske dekanije na pr. se tako-le glasi.

Prevzvišeni Gospod! Premilostni Oče!

Da je hudobna roka Vaši posvečeni Osebi z ognjenim strojem po življenju stregla, skoro nismo verjeti mogli; pa žali, res je bilo.

Ta peklenski čin nas je grozno pretresel; pa hvalimo večnega Očeta, da je nesrečo odvernil.

Sprejmite, premilostljivi Oče, naše iskreno sočutje, in izraz nepremakljive vdanosti.

Terdo sklenjeni s svojim Škofom, ga spremljamo v Getzemani, in sledili mu bomo na Golgato. Naj pridejo tudi vsi peklenski viharji čez Cerkev, Papeža in Škofe, mi bomo nepremično stali. Vemo namreč, da po Kalvariji pride Vstajenje.

Tomaj 28. oktobra 1891.

Sledé podpisi vdanega svečenstva cele Tomajske dekanije.

Nova župna cerkev sv. Vincenca Pavljana, ki se je začela letos graditi, in se je mislilo, da bode že posvečena, saj provizorično, te jeseni, še dolgo ne bode dokončana. Delo so ustavili, ker nedostaja glavnice. Vsi tisočaki, kar so nabrali večinoma od ubožnišega prebivalstva, so že pošli. Ni je one navdušenosti, kakor za druga posvetna podjetja. Glavni voditelj zgradbe, inženir, ki je obljubil, da brezplačno naredi načrt, si je premislil in je zahteval nekaj tisočakov, saj tako sem moral slišati. Vsem se zdi oni načrt prevelikansk, kakor za kakšno baziliko, in predrag. Do sedaj je narejen prezbiterij in dve postranski zakristiji. Ako bi bila cerkev za italijane, kmalo bila bi doveršena, za slovenske okoličane pa....

Kakor za cerkev sv. Vincenca v predmestju Kladunu (Chiadino), tako za prenovljenje stolne cerkve sv. Justa ni prave nadušenosti. Premilg. škof, videč, kako jim mestni očetje nasprotujejo, so se odpovedali pervomestništvu v oni komisiji, vstanovljeni nalašč za prenovljenje cerkve pervostolnice. Tudi v to sverho nabirajo miloščino, pa kaj je kakih 30.000 gld. do sedaj nabranih, ko je proračun narejen za desetkrat toliko (t. j. 300.000 gld)! Ako se imajo ohraniti zaradi zgodovinske znamenitosti, vse starine pri sv. Justu, onda menda ni treba velikanske svote tristotisoč goldinarjev? Ko bi se imel zgraditi nov poganski tempelj trem kapitolinskim božanstvom, Jupitru, Junoni in Minervi, kterega ostanki se vidijo pod stranski stolpom sv. Justa, bi nemara marsikteri novošegni medloverci rajši in večje svote skladali, nego za katoliško cerkev, v kateri oj groza! se je celo slovensko pridigovalo ondan. Pri takih razmerah ni čuda, da se katoliški (in celo slovenski) škof odpové pervosedništvu. Bog okreni serca vernih na pravo pot!

Terst. Quaestiones in tentamine pro consequendis beneficiis curatis diebus 6 — 8 octobris propositae.

Ex Theologia dogmatica

I. Data definitione miraculi ostendatur, an sit possibile. Miracula a Christo Domino patrata suntne philosophice vera?

II. Explicetur transsubstantiationis dogma atque probetur.

III. Qualis cultus debetur Sanctis; an cultus Sanctorum licitus et laudabilis? J.

Ex Theologia morali.

I. Quatenam sunt varia genera voluntarii? Exempla afferantur, et quid requiritur, ut malus effectus actionis imputetur agenti?

II. Quotuplex distinguitur cooperatio ad aliorum peccatum et quatenam operatio licita sit? — Exempla quoad famulos, operarios, mercatores etc,

III. Ad quid tenetur, qui consilium sciens dedit ad damnificandum proximum? Quid, si ignoranter? quid, si consilium ante damnum revocavit? Quid vero, si damnum fieri mandavit? A.

Ex iure canonico.

I. Quae occupationes et delectationes clericis prohibitaee sunt?

II. Quotuplex sit impedimentum ligaminis matrimonium irritans, exponatur.

III. Quatenam cautiones praescribuntur pro contrahendis secundis nuptiis a lege ecclesiastica et civili? K.

Ex Theologia pastorali.

I. Quid sunt reliquie sacrae, quotuplicis generis distinguntur, quarum usus, et qualis in cultus publici celebratione fieri potest?

II. Notione occasionis peccati praemissa et enumeratis variis eius speciebus dicatur, quatenam principia confessario sint sequenda in dijudicanda culpa peccatorum occasionariorum, ut varia eorum genera in tribunali poenitentiae recte tractari possint.

III. In festum SS. Rosarii B. M. V. elaboretur sermo, cuius textus est: In me gratia omnis viae et veritatis, in me omnis spes vitae et virtutis (Eccltc. XXIV. 25.) Thema orationis de potenti patrocinio et misericordia B. M. V. Protasis vel epilogus ex integro conficiantur, tractationis vero fiat tantum adumbratio.

IV. Fiat catechesis cum parvulis in ultimum articulum symboli apostolici. Č

Iz Amerike. Joliet. Ill. U. 20. oktbr. 1891. (Cerkevna slovesnost.)

Ko sem Vam, gospod vrednik, zadnjič popisal slavnost blagoslovljenja vogelnega kamna za našo slovensko cerkev, izrekel sem ob sklepu nadejo, da bomo čez 3 mesce še lepšo slovesnost obhajali na tem kraju. In nisem se motil. Minolo nedeljo, 18. oktobra, ravno na „žegnansko“ nedeljo, praznovali smo blagoslovljenje nove naše cerkve. Torej v treh mesecih postavili smo si hišo Božjo, zidano iz rezanega kamna, 90 čevljev dolgo, 52 široko.

Naši Kranjci niso hoteli verjeti, da bo do tega časa doveršena, a pogodba se je glasila tako in kontraktor S. B. Pease je možato rešil besedo. Amerikanci so res urni, čas je tu v resnici denar.

Zadnjo nedeljo torej bilo je pri nas pravo „žeganje.“ Upam, da Vam vstrežem s kratkim popisom. (Gotovo! Vr.)

Lepo nedeljsko jutro se je zaznalo 18. oktobra, topli solnčni žarki so nas ogrevali, kakor v sredi poletja, prav v soglasji z našim srcem, kjer je tudi gorel ogenj veselja.

Ob 10. uri bil je napovedan začetek slovesnosti. Toda že davno poprej šetalo je na stotine Slovencev okrog cerkve. Moški so obešali zastave raz zvonik, snažili okrog cerkve in pridne ročice naših gospej

in gospodičin so zaljšale v cerkvi oltarje in ravnale glavice duhtečim cveticam.

Visokočastiti g. opat dr. Bernard Ločnikar O. S. B. iz Colledgeville-a Minn., ki nam je obljubil blagosloviti našo cerkev, došel je že prejšnji dan. Tukajšnje slovensko društvo sv. Jožefa hotelo ga je na moč slovesno sprejeti, a visoki gospod je v svoji preveliki ponižnosti odklonil vsak sprejem in prišel, da nismo znali kedaj, čisto incognito v mesto. Na večer prišel je tudi Rev. Jos. Molitor, češki župnik iz Čikaga, in v nedeljo zjutraj Rev. Father*) Mangan (Irec) in Rev. Father Cyprian (Nemec) iz Jolietu.

Ura se je pomikala na 10. Tačas bilo je živahno na „Union Depot“ (kolodvoru). Iz Čikaga priderdral je poseben vlak (excursion) in pripeljal okrog 500 Slovencev, Čehov in Poljakov. Došlo je 10 katoliških slovanskih društev z zastavami, regali (lastnimi znamenji, uniformami) in godbami, med temi 6 viteških društev, ki imajo popolnem vojaško opravo, meče in čeljade. Naše društvo sv. Jožefa in tukajšnje poljsko društvo šlo jim je z godbo na kolodvor naproti in po kratkem pozdravu jeli so skupno korakati po mestu. Kmalu se jim pridruži še četvero Jolietških katoliških društev, vsa v regalih in zastavah.

To Vam je bil veličasten prizor! 15 društev, blizu 1000 mož, koraka po glavnih mestnih ulicah, vsako društvo z ameriškansko in društveno katoliško zastavo,*) vsako društvo v svoji uniformi, reditelji vsakega društva z zlatimi križi na palicah, godbe spredaj in zadaj in na čelu vsem dva bogato opravljeni jezdeci, ki vodita ves sprevod.

In to sami mladi možje, večinoma družinski očetje, polni moči in življenja, in se ne sramujejo drugovercem in brezvercem očitno pokazati svojega katoliškega mišljenja in prepričanja! To me je presinilo, kaj takega se ne vidi v Evropi-

Ob potih je ljudstvo natlačeno stalo in občudovalo. Ta dan smo imponirali Slovani-katoličani. „Daily News,“ tukajšnji največji, katoličanom ne ravno prijazni angleški časnik, poročal je drugi dan: „The Slavonian display on our streets yesterday is said to be the finest ever seen Joliet.“ (Včerajšnja slovenska svečanost v enem naših oddelkov, tako se govori, je bila najkrasniša, kar se jih je kdaj videlo v Jolietu.)

Prišedši do cerkve, ustavil se je dolgi sprevod in vsa društva so korakala paroma v cerkev, potem so napravili vitezi s pòvzdignjenimi meči „špalir“ od župnijskega poslopja do velikih vrat. Na to pričela se je cerkvena slovesnost z običajnimi obredi. Po blagoslovljenju nagovoril je veleč. g. opat rojake Slovence, priporočujoč jim veselje do hiše Božje in povdarjajoč velike koristi, katere nam podaja cerkev. Sedaj je sledila pontifikalna sv. maša, pri kateri so lepo odpevale gospodičine, hčerke g. Marka Krakarja ki si je pridobil že mnogo zaslug za našo cerkev.

O polu dveh bila je slovesnost končana. Popoldansko službo Božjo smo imeli ob štirih, péte vespere (večernice) in blagoslov z Najsvetejšim, kakor veleva Rimski obrednik.

*) To je, čast. oče, pater, kakor tam naslovljajo duhovne. Vr.

*) Na zastavah imajo katoliška društva vselej kakega svetnika in to podobne kranjskim cerkvenim banderjem.

Poleg društvene zastave mora biti vselej tudi ameriškanska. Tako pravi postava. U. S.

Tako tedaj vidite, dragi čitatelji, da Slovenci oziroma Slovani v Ameriki, nismo tako zgubljeni in malomarni v verskih rečéh, kakor semtertje pišejo nevedni v slovenskih listih. Narod naš se ne čuti le kristjana, temveč tudi katoličana; društva slovanska so vzvišeno katoliška, po pravilih mora vsak ud najmanj 4krat na leto opraviti spoved in sv. obhajilo društvena zborovanja se pričenjajo in končavajo z molitvijo itd. Narod naš mora mnogo žrtvovati za cerkev, a stori to z veseljem in je ponosen na hiše Božje, katere si je zgradil sam in neprisiljen. Da ste mi serčno pozdravljeni!

F. S. Šušteršič,
misijonar.

Razgled po svetu.

Dunaj. V državni zbornici se je une dni zopet pokazalo, kakošni možje so levičarji. Štirski konservativni poslanec se je pritožil, kaj da se piše v šolskih listih o ljudskih šolah. Omenil je pred drugim, kakošna težava je po deželi s posli, in da ta zadrega pri poljedelcih izhaja zlasti od tod, ker morajo domači otroci po 8 lét po šolah posedati. Obdeloval je potem dva člena iz šolskih časnikov. Eden teh spisov terdi, kolika olikovna moč da je za mladino, češ, v „svitli lepoti Venere“ in v „prekrasni podobi Apolinovi.“ K tej neslanosti so levičarji klical: „Sehr richtig“ in eden je pristavil: „Ein sehr guter Artikel.“ Kristjani se olikujemo in spodbujamo iz podob Božjih, Marijinih in svetnikov, ne pa iz malikovalskih spák! Ko je govornik grajal nespodobnost, da bi se take golote v šoli mladini skazovale, so se levičarji smejali, spis zagovarjali! Take zastopnike volijo v zборе ljudje, ki se hočejo med „inteligenco“ šteti!

Drugi spis take „Schulzeitunge“ ima napis, „Darwinismus und Schule“ in konservativni govornik je pojasnoval, kako se s tem katoliški cerkvi naravnost naj osorniši vojska napoveduje!... Gauč je sicer ta poslednji spis grajal, prejšnjega pa tudi nekako gladil: levičar Sues, profesor na univerzi (?) je modroval, da oziroma na Venero in Apolina je „človeška ljubezen podlaga vsake vere“ in da, današnji liberalizem je prelaz v boljšo prihodnost(?). Celo konservativni poljski referent Pininski je govoril to pot tako, da ni bilo ne krop ne voda in še tudi nekteri možje poljskega kluba so se obnašali v ozir verske šole tako, kakor bi bili voljeni v kaki protestanski deželi, in ne na katoliškem Poljskem. In taki ljudje naj pridejo še do večine!...

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni namen:

Misijoni v Anamu.

b) Posebni nameni:

16. S. Otmar. Samostani, misijoni in šole benediktinskega reda. Predstojnik reda in njegova provincija. Več spri-denih sinov in hčer.

17. S. Jedert. Razumnost za ljubezen Kristusovo v najsv. Zakramentu. Edinost v več društvih. Odvernitev pretečih škof v gozdu.

18. S. Odion. Neskerbni vradniki. Spoštljivo obnašanje cerkvenih služabnikov v hiši Božji. Rešivni ustavi in jetnišnice.

19. S. Elizabeta. Habsburški rod. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Društva sv. Elizabete in Elizabetinke.

20. S. Bernard. Pospeševanje kerščanske umetnosti. Izročitev važnih služb krepkim močem. S prava velikih sovražnikov.

21. Marijino darovanje. Čiščenje k Materi Božji. Občutek ženske mladine. Stanovitno v poklicu.

22. S. Cecilija. Razrešitev važnih redovnih zadev. Ljub-zujivo oskerbovanje bolnikov, zlasti bolnih na duhu.
(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Sereca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Sereca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrot, odverní od naše dežele poboje, umore in samomore odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — V imenu sv. Jožefa priporočen Naši ljubi Gospoj presvetelega Jezusovega Sereca, vsim družbenikom pa v molitev in zdihljeje ženo, otroke in celo kišo za rešitev iz prehudih dušnih in telesnih zadrž in dolgov. Uslišanje in zahvala se naznani. — Hudo pohujšan in zgubljen mlad človek za spreobrnjenje in telesno pomoč. — Dva zgubljenca, kterima je pijača pamet zmešala. — Katoliški konservativci v državnem zboru za edinost in dober vspéh v prid vere in domovine. — Silo zmešana zadeva, da bi se v miru in pravično izvršila. — Neka težavna zadeva, da bi se prav in brez greha vravnala. — Zgubljena deklina, da bi se poboljšala, se našla in na pravo pot prišla. — Zelo hudoben človek za spreobrnjenje. — Za zdravje na očeh neka oseba

Listek za raznoterosti.

Sočutne izjave pred. duhovstva do prevzvišenega gospoda Terzaškega škofa smo zadnjič omenili. K temu bodi v popravek toliko povedano, da že kmalu v začetku one dogodbe so do danes se dekanije poslale prevzvišenemu podobne sočutne oglase, in najberže je med tem dospelo še zadnjih dveh zastalih. — Laško-narodni drakon je tudi na sv. Justa dan menda pripravljaj neki „škandal“ proti škofu; pa se jim ni sponeslo, ker je policija veliko oči imela. To je vse le zato, ker se slovenska pridiga, ki je bila poprej pri sv. Justu v stoljni cerkvi, ni popolnoma odpravila, temveč se le prenesla v drugo cerkev. — Ali ni to pošastno počenjanje framasonske zveri? Hudobneži izmed vaših očetov so ljudi morili zarad sv. vere, kakor sv. Justa; Vi pa jih hočete pobijati in požigati, ako v svojem jeziku Boga časti? Ali ni to sramota?

Iz Semiča je premeščen č. g. kapl. Anton Gabrič v dolenske Cerklje za administratorja.

Poglejmo na dijaško mizo! Mesec „vinotok“ nam ni „vina točil.“ temveč od 128 mladenčev nam je naložil užitnine plačati 184 gld. 96 soldov. Ako

prištejemo k temu še druge in drugotno podpirane, je nam vzel oktober precej čez 200 gld. November ne bo nič bolj usmiljen, kakor kaže kuhinjski toplo-mér in stopinje šolskih kerdel v to napravo-

Kako je pa kaj s napredkom teh „moderčinov“, ktere so svoje dni nazvali „musensöhne?“ Ne še prav pri breznu: oglasili so se dozdej zastran prve „konference 104, in izmed teh jih je neograjanih 45, tedaj malo manj kot polovica; drugi so bili veči del v eni ali dveh rečéh pograjani, ali kakor pravijo „imenovani, in sicer sceloma ali napol, ter bodo morali popraviti, kar je pomanjkljivega; — če ne, pa pojde voz v brezno! Da bi pa cele „menaže“ ljubljana ne odnesla, ker je pomanjkanje vedno večje po oni deželi, bo treba pri Bogu in pri dobrih ljudeh pomoči iskati. Božič se bliža, upamo, da nam bo božje Dete Jezus pomagalo in zbudilo še več dobrotnikov. V ta namen sem odmeril na sam Božič vse tri svete maše darovati za dobrotnike dijaške mize, za vse njih narbolj žive potrebe, kakor sami namen storé, in sicer za žive in za mertve. Kdor tedaj kaj stori za našo ubožno šolsko mladino, vsak bo deležen teh svetih maš. Prosim blage prijatelje, da bi o lepi priliki povedali to tudi drugim, kteri bi se želeli vdeležiti teh dobrot zase, za žive in za svoje ranjce. Za to pa ni potreba, da bi si kdo toliko odtergal, da bi ga bolelo ali skelelo; dosti je kak grošič: Zerno k zernu, za usta pogača, kakor: Kamen na kamen lepa palača!

Martinom.

Bog Vas živi, vsi Martini.
Svete Cerkve vérní sini!
Daj Vam dolgo še živeti,
Luciferju glavo tretí.
Zlobne mreže mu razdjati,
In kovarstva pokopati;
Grešnim pa spoznanje daj;
Vsim poslednjič sveti raj!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: H. L. 2 gld — S. M. 4 gld.
— Č. g. župnik Jan. Dolinar 5 gld. — Č. g. župnik Ant. Keršič 2 gld. — Neimenovan 5 gld. — Neimenovana 2 gld.
— Č. g. žup. Fr. Jare 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Fr. Jare iz Mirne 5 gld.

Za vstanovitev stalne in večji rezidencije št. 99 jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: Č. g. župnik Fr. Jare 5 gld.

Za cerkev na Brezji: Č. g. župnik. Fr. Jare iz Mirne 12 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik Fr. Jare 2 gld.

Za cerkev sv. Duha pri Krškem: Č. g. žup. Fr. Jare 5 gld.

Za afrikanski misijon: Z. Jesenie č. g. župnik Jan. Keršič, cerkveno zbirko, 5 gld.

Današnji stevilki je priložen cenilnik molitvenika „Rafael“ in drugih molitvenih knjig iz zaloge Kato-liške Bukvarne v Ljubljani, stolni terg šte. 6.